

Въ храсталака.

Двѣ мишченца тичали по работата си изъ храсталака. Ненадѣйно тѣ стѣпили върху главата на единъ гушеръ, който се припичалъ на слънце. Гушератъ извикалъ:

— Ай, ай, ай, убихте ме, смазахте ме; ахъ вие разбойници! . . . и съ одраскана глава той се скрилъ въ дупката си.

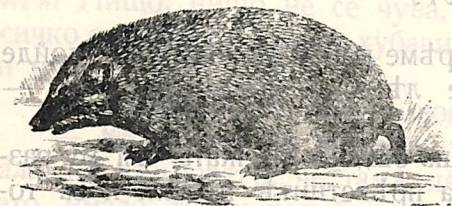
Мишчетата се зарадвали, като видѣли, че има животни, които се боятъ отъ тѣхната сила и юначество.

— Какво мислишъ, Пипъ, по този случай, попитало едното мише.

— Юнаци сме, Пирипипъ, отговорило другото.

И тѣ самодоволно запѣли:

„Гръмъ побѣденъ раздавай се!“

И дѣйствително чуло се шумъ и грѣмъ, но това било отъ стѣпките на храбрия пѣтникъ дѣдо — ежко — таралажко.

— О, ужасъ! той билъ на нѣколко миши опашки разстояние до тѣхъ. Раницата му била пълна съ ябълки, круши, листа; а прѣзрамената му чанта — съ корени, картофи, моркви . . . Той се подпиралъ на една джбова тояга и си пушелъ съ луличка тютюнъ . . .

— О-о о! . . . заплакали мишчетата, закрили очи и прилегнали до земята!